

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ

МАРА ПЕПЕЛЯШКА

chitanka.info

Един мъж и една жена имали дъщеря на име Мара. Бащата ходел да оре по нивите, а майката и дъщерята седели вкъщи и предели край огнището. Веднъж Мара казала на майка си:

— Мамо, искам да ида на седянка при дружките си.

— Иди, дъще — рекла майката, — само че, додето свърши седянката, трябва да изпредеш девет къдели. Ако не ги изпредеш, аз ще се превърна на крава.

— Добре, мамо, дай къделите!

Взела Мара къделите, отишла на седянка и цяла нощ бързала, дано свърши преденето, но не смогнала. Стана да си ходи с осем вретена и една къделя недопредена. Като стигнала до къщната врата и почукала, наместо да се обади майка й, от вътре се чул кравешки глас:

— Мууу!

— Мамо, отключи! — почнало да чука момичето, но майката не могла да отключи, защото се била превърнала на крава.

В туй време се върнал бащата от пазар, разбил вратата и влязъл вкъщи. Той много се учудил, като видял кравата, но не разбрал каква е работата.

Подир някое и друго време се оженил повторно. Дошла мащеха вкъщи и като забелязала, че Мара от тъмно до тъмно все подир кравата тича и се грижи за нея, кипнала и рекла на мъжа си:

— Махни тази крава! Не я ща вкъщи!

— Къде да я дяна?

— Отведи я в гората и я остави да я изядат вълците!

А пред Мара мащехата натрупала цяла купчина къдели — да преде. Мара седнала край огнището и тъй като все ходела напрашена с пепел, нарекли я Мара Пепеляшка.

Мариният баща отвел кравата в гората и я оставил в най-затъненото място, като приbral въжето й. Вкъщи той предал въжето на Мара и тя го скътала в раклата, където някога майка й си държала премяната.

Веднъж задумкал барабан: всички да идат на сватба в двореца, че се е заженил царският син.

Дигнала се Марината мащеха, пременила се, отишла на сватба, а Мара, нали нямала какво да облече, горчиво заплакала над раклата, където било въжето на майка й. Както плачела, чула глас над главата си:

— Не плачи, чедо, ами отвори раклата!

Мара се озърнала да види кой говори, но не видяла никого. Отворила раклата и останала слисана. В раклата наместо въже намерила позлатени дрехи, златошити чехли и нанизи от скъпоценни камъни. Пременила се Пепеляшка, нагиздila се, обула златните чехли и отишла на сватба. Като влязла в двореца — грейнала като слънце. Царският син оставил годеницата си, спрял сватбата и се хванал да играе хоро до Мара. Игдал до вечерта и все Мара гледал. Като се мръкнало, Мара се пуснала от хорото и побягнала към къщи. Както бягала по моста, единият ѝ чехъл се изхлул от крака и паднал в реката. Мара прехапала устни и си отишла. Съблякла златните дрехи, облякла сиромашките и седнала пак край огнището.

Мащехата ѝ, като се върнала от сватбата, почнала да ѝ разказва:

— Да видиш, Маро, какво чудно момиче видяхме днес в царевия дворец! Цялото в злато. Царският син се хвани до него, започна да играе на хорото и не се пусна до вечерта. Годеницата си изостави.

На другия ден сутринта князът отишъл да си напои коня на реката. Случило се тъй, че конят му нагазил тъкмо на онуй място, където бил паднал златният чехъл. Навел се да пие вода, но светлината на чехъла блеснала в очите му и той се стъписал. Погледнал князът надолу, видял чехъла, навел се, извадил го и се досетил, че този чехъл е на златното момиче. Върнал се в двореца и казал на баща си:

— Искам да се оженя за момичето, което вчера носеше на крака си този златен чехъл.

— Ожени се — отвърнал царят, — но как ще го намерим?

Ще повикаме в двореца всичките момичета от държавата и ще им премерим чехъла, дето го намерих в реката. На чийто крак прилегне — то е златното момиче...

Събрали се всички момичета. Мерили чехъла, мерили го, наничий крак не прилягал.

— Всички ли момичета дойдоха? — попитал царят.

— Всички, господарю, само Мара Пепеляшка не е дошла, защото няма какво да облече — отговорили царедворците.

— Доведете и нея! — заповядал царят.

Довели и Мара. Премерили чехъла. Той прилепнал на крака ѝ.

— Тази е! — извикал зарадван царският син. — Най-сетне я намерих.

— Намерил си я, но тя никога няма да стане твоя жена.

— Защо? — попитал князът.

— Зашпото е Мара Пепеляшка. Не може едно сиромашко момиче да стане наследница на моя трон. Такава е волята ми! — отсякъл старият цар.

Очите на Мара Пепеляшка се напълнили със сълзи. Князът я помилвал по главата и казал:

— Не бой се, пиле, аз няма да те оставя.

— Какво мислиш да правиш? — попитал царят.

— Ще напусна двореца ти. Отказвам се от твоя трон.

— Но вие ще умрете от глад! — извикал царят.

— Няма да умрем. Моите ръце са здрави, а Мара е сръчна предачка.

И като хванал годеницата си под ръка, князът напуснал двореца и двамата с Мара си заживели хубав живот.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.